

Sluipmoord

Robert Bryndza bij Boekerij:

De Erika Foster-serie

Het meisje in het ijs

De stalker in de nacht

Donker water

Laatste adem

Koud bloed

Doods geheim

Fatale waarheid

Dodelijke wraak

Schaduwzijde

De Kate Marshall-serie

Zonder gezicht

Schaduwland

Vallend duister

Duivelsbocht

Dwaalspoor

Stille angst

Sluipmoord

De Coco-Pinchard-serie

Het geheime leven van Coco Pinchard

Kerstmis met Coco

Het doldwaze leven van Coco Pinchard

Het nieuwe leven van Coco Pinchard

Kerstinkopen met Coco

Een waanzinnige kerst met Coco

boekerij.nl

Robert Bryndza

Sluipmoord

In een duister en meedogenloos Londen zijn
jonge mannen hun leven niet zeker

Vertaald door Willeke Lempens

ISBN 978-90-492-0607-9

ISBN 978-94-023-2970-4 (e-book)

ISBN 978-90-492-1311-4 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Quiet Kill*

Vertaling: Willeke Lempens

Omslagontwerp: Henry Steadman

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Raven Street Limited

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Ján, Maminko Vierka, Riky en Lola

Treed kosteloos en uit eigen vrije wil binnen!

BRAM STOKER, *DRACULA*

1

MAANDAG 30 NOVEMBER 1987

Toen rechercheur Jamie Day de toegangsweg naar het treinstation van Leyton in het oostelijk deel van Londen indraaide, lag deze straat er geheel verlaten bij. Hij checkte de naam en de postcode die hij haastig met blauwe balpen op de rug van zijn hand had geschreven.

Lijk bij treinstation Leyton £10 5ps

Vervolgens keek hij in het onlangs aangeschafte boek 'Londen van A tot Z', dat opengeslagen op zijn passagiersstoel lag. Er lagen binnen een straal van anderhalve kilometer twee treinstations met 'Leyton' in de naam: 'Leyton' en 'Leyton Midland Road', maar die postcode hoorde toch echt bij het eerste. Langs de stoeprand wierp een eenzame, witte Ford Cortina vol roestplekken een lange schaduw in de zwakke ochtendzon. Jamie begon zich steeds ongemakkelijker te voelen. Waar waren de politieauto's? Het politielint?

Hij reed de Cortina voorbij. Na de bocht in de weg zag hij ineens een oudere man in een lange winterjas en met een wol-

len muts op zijn hoofd voor het stationsgebouw staan. Hij keek op toen hij Jamies rode Ford Escort zag naderen en begon meteen op hem af te lopen, druk gebarend dat hij weg moest gaan.

Jamie trapte op de rem, zette de motor uit en trok zijn oude leren jack aan terwijl hij uitstapte. De bleke winterzon wist maar amper door de wolken heen te breken en er lag een dun laagje rijp op de dorre bladeren en bij elkaar gewaaide rommel in de goot.

‘Oi! Omkeren!’ riep de man hem toe. ‘Je mag hier niet komen! Ik heb de politie gebeld!’ Jamie bleef een paar meter voor de man stilstaan. Ze bevonden zich aan de achterzijde van het station – een vies en verwaarloosd bakstenen gebouw van twee verdiepingen, waarvan de helft van de ramen was dichtgetimmerd. Opeens zag Jamie een bleek been uitsteken tussen twee omgekeerde aluminium vuilnisbakken en een berg tegen de muur geblazen bruine bladeren en zwerfafval. Een paar meter ervandaan lagen een naakte romp, nog een been en twee losse armen. Hij schrok, maar voelde tegelijkertijd een golf van opwindning door zijn lichaam trekken.

‘Ik ben rechercheur Jamie Day,’ zei hij. Het was de allereerste keer dat hij zichzelf met zijn nieuwe rang aankondigde. Het voelde vreemd aan, alsof hij een oplichter was. De oude man kwam wat dichterbij. Zijn waterige ogen leken daarmee in te stemmen terwijl ze Jamies spijkerbroek, modderige sportschoenen en rood-zwart gestreepte trui onder zijn dunne jack bestudeerden.

‘Je ziet er anders niet uit als een politieman.’

Jamie begon eerst in zijn zakken te zoeken, toen dook hij weer zijn auto in en haalde de leren portefeuille met het zilverkleurige wapenschild uit het dashboardkastje. Terwijl hij zich weer oprichtte, viel zijn oog op een gescheurde plastic zak vlak bij de romp, waar zo te zien de bovenkant van een hoofd uitstak. Zijn handen trilden toen hij de oude man zijn politiepas toonde. Op

de foto erop stond hij als kersverse, tweeëntwintigjarige straat-agent te grijnzen als een idioot.

‘Hier staat dat je van de Suffolk Constabulary bent,’ zei de man, terwijl hij weer naar hem opkeek. ‘En je bent een gewone agent, een geüniformeerde.’

‘Ik ben net overgestapt naar de Metropolitan Police, als rechercheur in burger.’ Jamie klapte het leren mapje weer dicht en stopte het in zijn zak. Toen boog hij zich weer de auto in, voor zijn notitieblok en pen. Hij sloeg het blok open, vastbesloten deze situatie naar zijn hand te zetten. ‘Wat is uw naam, meneer?’

De aanblik van een heus politienotitieblok leek de oude man te overtuigen.

‘Alfred Lane. Ik ben de stationschef hier.’ En hij knoopte zijn jas open, om zijn uniform en British Rail-speldje te laten zien. Daarna trok hij gehaast zijn muts af, waar zijn officiële uniform-pet onder bleek te zitten. ‘Ik ben al vanaf zes uur aan het werk, maar vond pas... die toestand daar, toen ik even voor zevenen buiten kwam. Om 06.55 uur, om precies te zijn: vlak voordat de trein van 07.00 uur zou passeren,’ voegde Alfred toe, die duidelijk graag correct geciteerd wilde worden. ‘Ik heb meteen het alarm-nummer gebeld en nu sta ik hier al een uur te blauwbekken.’ Jamie schreef dit alles op, terwijl hij de kou in zijn blote handen voelde prikken.

‘Hebt u iets aangeraakt?’

‘Ja... met me bezemsteel. En ik heb het hoofd – het haar dan – effies aangeraakt toen ik probeerde te kijken wat er in die zak zat. Het was nog vrij donker toen ik alles vond. Ik dacht eerst dat het ging om delen van een paspop: d’r wordt hierachter van alles gedumpt. Maar nog nooit een dooie in stukken, dat niet.’ Hij blies zijn wangen op en keek Jamie aan. ‘Ga je ook nog kijken?’

‘Ja ja, natuurlijk.’

‘Ik denk dat de vossen aan die vuilnisbakken hebben gezeten.’

Jamie hield op met schrijven – hij baalde ervan dat zijn handen zo trilden – en stopte ook zijn notitieblok en pen in zijn jaszak. Toen liep hij naar het lijk toe.

Twee benen, die bij de heupen waren afgesneden, lagen een beetje scheef uit elkaar op een stapel opgewaaide herfstbladeren tussen de omgevallen vuilnisbakken in, voor een verschoten blauwe deur met GEEN UITGANG erop. Hij begreep wel dat Alfred ze in eerste instantie had aangezien voor de onderdelen van een paspop. De huid van beide benen had een rare gelige gloed. Maar er zaten ook allemaal blauwe plekken op. Ze leken wel heel netjes van het lichaam te zijn gescheiden.

Iets verderop lag een romp, met vier vlezige stompen waar de armen en benen eraf waren gezaagd. De verschrompelde penis en testikels bewezen dat dit ooit een man was geweest: zo te zien atletisch gebouwd, met een gespierde borstkas en brede schouders. Naast de romp lag een grote, deels opengescheurde zak van blauw plastic, waar een kruin met een dikke bos platgedrukt rood haar uitstak.

Jamie zakte erbij op zijn hurken en trok het plastic voorzichtig opzij. Het was het hoofd van een jonge, witte man. Een van de ogen stond wijd open, het andere was zo opgezwollen dat het dichtzat. In het voorhoofd zat een diepe deuk, waar de schedel kennelijk was ingeslagen. En opgedroogd bloed liep in twee roestkleurige strepen uit de neus, waar het was vast geklonterd in de haren van een stevige snor.

Toen de wind even van richting veranderde, drong de gecombineerde stank van afval en ontbinding Jamies neus binnen. Zijn maag kneep zich samen en hij kokhalsde. Vlug kwam hij over-eind en liep terug naar de oude man, terwijl hij zijn longen tot tweemaal toe volzoog met frisse lucht.

‘Geen fraai gezicht, hè?’ zei Alfred.

In zijn korte politieloopbaan had Jamie vier lijken gezien – een respectabel aantal voor een jonge straatagent in de provincie.

Twee daarvan waren bij auto-ongelukken geweest, de derde en de vierde waren oude mensen geweest die gewoon thuis waren overleden.

Of nee, het waren er vijf. Meteen verscheen het beeld van de vijfde dode voor zijn geestesoog. Het was zijn eigen vader, die met zijn gezicht in het gras achter in de tuin had gelegen... Hij schudde deze gedachte vlug uit zijn hoofd en ademde nog een paar keer diep in en uit, terwijl hij zich probeerde te concentreren op de ijskoude lucht en de bevroren kristallen op een omgekruld herfstblad aan zijn voeten.

‘Ach, jochie toch. Wil je een pepermuntje?’ vroeg Alfred. Hij begon te rommelen in zijn jaszak en haalde er een rolletje Trebor Mints uit, dat hij hem vervolgens voorhield.

Jamie veegde zijn mond af en de tranen uit zijn ogen, en pakte het rolletje dankbaar aan. ‘Bedankt.’ De smaak van de pepermunt en het gevoel iets op zijn tong te hebben wisten zijn kokhalsreflex gelukkig afdoende om de tuin te leiden.

Hij was die ochtend vroeg van huis vertrokken, in de verwachting nog een hele dag voor zich te hebben en alvast een beetje te kunnen wennen aan zijn nieuwe onderkomen, voordat hij zou beginnen aan zijn nieuwe baan als lid van het moordonderzoeksteam van het politiebureau van West End Central. Halverwege de A12 naar Londen had hij echter een dringende boodschap op zijn pieper binnengekregen. Hij was meteen gestopt op een ijskoude parkeerhaven met een telefooncel. Tot zijn ontzetting had hij toen al zijn eerste opdracht doorgekregen: hij moest op een noodoproep af. Maar daarbij had de centralist niets gezegd over een in stukken gesneden lijk.

Jamie keek op toen er een sportief uitziende, metallic-blauwe Rover om de bocht verscheen, met een blauw zwaailicht op zijn dak. Hij slaakte een inwendige zucht van verlichting. Omdat hij zijn auto midden op straat had laten staan, stopte de Rover er vlak achter. Jamie streek zijn haar glad en haastte zich ernaartoe.

Het zijraampje ging naar beneden, waarna hij oog in oog stond met een zwaarmoedig ogende man van in de vijftig. Zijn donkere haar, met al heel wat grijs erin, was met een vette pommade achterovergekamd. 'En wie mag jij wel niet zijn?' vroeg de man, terwijl hij Jamies kleding in zich opnam.

'Goedemorgen. Ik ben Jamie, rechercheur Jamie Day. Ik moest me melden bij inspecteur John Benson.' Jamie hield zijn politiepas omhoog, terwijl de man hem nog een keer van top tot teen bekeek.

'Inspecteur Benson is met vervroegd pensioen. Ik ben zijn vervanger, inspecteur Harry Dean.'

'O. Dat wist ik niet.'

'Nou, nu weet je het wel.' Dean opende zijn portier en stapte uit (waarbij hij verrast opmerkte dat Jamie met zijn ruime een meter negentig wel een kop groter was dan hij). Hij droeg een lange, kreukelige kameelharen jas, een stijlvol krijtstreep pak en glimmende schoenen. Hij leek eerder een blitse verkoper van tweedehandsauto's dan een politieman. 'Hoe oud ben je?'

'Ik ben vijftientwintig, meneer.'

'En jij kiest – op je eerste dag in mijn team – voor déze outfit?'

'Ik wist niet dat...'

'Wie is die ouwe daar?' voegde Harry toe, met een blik op Alfred.

'De stationschef. Hij heeft het lichaam... eh, de lichaamsdelen gevonden.'

'Delen?'

'Ja: twee armen, twee benen, een romp en een hoofd. En... het is een mannelijk lichaam.'

Harry kneepte zijn ogen tot spleetjes en keek naar hem op. 'Een mannelijk lichaam?'

'Ik bedoel... dat het gaat om het lichaam van een man.'

'Is er veel bloed?'

'Nee. Nou ja, een beetje. Wat opgedroogd bloed in het gezicht.'

Er passeerde luidruchtig een trein aan de andere kant van het gebouw.

‘Heb je handschoenen?’

‘O, dat hoeft niet. Ik heb het niet koud.’

Harry rolde even met zijn ogen. ‘Latex handschoenen, in verband met hiv.’ Bij het zien van Jamies geschokte blik verzachtte zijn stem wat. ‘Heb je geen wondjes aan je handen?’

Jamie liet hem zijn handen zien. ‘Nee.’

‘Dan is er niks aan het handje. Hiv wordt alleen overgedragen via het bloed, en dan nog enkel wanneer je een open wond hebt. Ook kan het worden overgedragen via sperma, wanneer eh...’

‘Ja. Dat weet ik.’

Harry trok een stel latex handschoenen uit zijn jaszak en gaf Jamie er ook twee van. Toen liepen ze samen naar de plastic zak. Harry toonde Alfred zijn politiepas.

‘Hoezo hebben jullie het over aids?’ vroeg Alfred, opeens ongerust. ‘Denken jullie soms dat hij daaraan is overleden?’

Harry liet zich op zijn knieën zakken, tilde het afgesneden hoofd voorzichtig op en bestudeerde het gezicht van de overleden man. Hij had een vierkante kaak, hoge jukbeenderen en een volle snor, een beetje als Freddie Mercury. Van een afstandje kon het hoofd zowel echt als namaak zijn: een rekwisiet uit een horrorfilm of zoiets. Te weten dat het echt was, maakte het pas echt eng. Jamie zoog verwoed op zijn pepermuntje om te voorkomen dat hij alsnog moest overgeven.

‘Ik ben vlak bij ’m geweest,’ zei Alfred. De paniek in zijn stem nam toe. ‘En ik heb zeker een uur in zijn lucht gestaan.’

Harry liep naar de andere lichaamsdelen. De bevroren blade- ren en het afval knisperden onder zijn voeten. ‘Hebben jullie iets hiervan aangeraakt?’

Jamie schudde zijn hoofd.

‘Ik heb hem alleen aangeraakt met de achterkant van me bezemsteel. Moet ik die bezem nou weggooien?’ vroeg Alfred.

Harry trok zijn handschoenen uit en liet ze op de grond vallen. Toen stak hij een hand in een van zijn zakken en haalde er een flyer uit. AIDS, STERF NIET AAN ONWETENDHEID, stond erop.

‘O, zo eentje lag er laatst ook bij ons in de bus! Volgens me vrouw stond er alleen maar vunzigheid in. Kunnen die aidsbacillen over me bezemsteel omhoog zijn gekropen?’

‘Nee. Zo werkt het niet, meneer. U hoeft zich nergens zorgen over te maken. Maar misschien kunt u dit toch beter even lezen,’ zei Harry. Hij stak Alfred de flyer net zolang toe totdat deze hem wel moest aannemen. Alfred keek fronsend naar de dode.

Er viel een korte stilte, die algauw werd verbroken door het gebulder van motoren. Twee patrouillewagens van de politie kwamen de bocht om gereden, gevolgd door een zwart busje van de forensische dienst. ‘Aha, daar zul je de cavalerie hebben.’

2

Toen ook de geüniformeerde politie en de forensische dienst waren gearriveerd, voelde Jamie zich nog meer het vijfde wiel aan de wagen. De plaats delict had opeens wel wat weg van een mierrenhoop: een paar geüniformeerden begonnen overal politielint te spannen, het forensisch team begon met het opzetten van een grote, witte tent over het gedeelte met de vuilnisbakken en een andere agent nam Alfred mee om zijn verklaring op te nemen.

‘Jimmy, ren jij eens naar binnen en zoek het kantoortje van de stationschef,’ zei Harry. ‘En kijk of je kunt zorgen dat er bij dit station een paar uur lang geen treinen meer stoppen.’

‘De naam is Jamie, sir.’

‘Ja, ja. Hup-hup, ga nou maar.’

Jamie liep om het gebouw heen naar het verlaten perron. Hij vond Alfreds kantoor achter een deur aan de linkerkant van de verlaten wachtruimte. Het rook er naar zweetvoeten, en een klein, vuil raam keek uit op de treinsporen en de huizenrij erachter. Aan de muur hing een gigantische kaart, die reikte van het plafond tot aan de vloer. Het was een schematische voorstelling in zwart-wit van het gehele netwerk van treinsporen en seinpos-

ten in de regio Greater London. Op Alfreds bureau stond slechts een beige telefoon met een draaischijf en er lag een 1987-agenda van British Rail, waarin elke datum tot aan gisteren – 29 november – nauwgezet met een zwart potlood was doorgekruist. En keurig naast elkaar tussen de telefoon en de agenda lagen drie rolletjes Trebor-pepermuntjes.

‘Hoe gaat-ie hier?’ vroeg Harry, toen hij even later zijn hoofd om de deur van het kantoorstak.

‘De komende twee uur stopt hier niks,’ zei Jamie. Hij had station Leyton uiteindelijk weten te vinden door in de hoek van het kantoorstak op een stoel te klimmen en met zijn vinger de lijnen te volgen naar wat volgens hem het dichtstbijzijnde seinhuisje moest zijn. Hij had het telefoontje daarnaartoe net beëindigd. Terwijl hij nog aan het uitzoeken was hoe hij dit precies moest aanpakken, waren er nog twee treinen gestopt, maar daar was gelukkig niemand in- of uitgestapt.

‘Goed zo. De forensische dienst is net klaar, dus wil je er ook even bij komen?’

Harry vertrok weer, Jamie pakte zijn jack. Terwijl hij het kantoorstak verliet, peuterde hij een van Alfreds pepermuntrolletjes open, stopte een snoepje in zijn mond en stak het rolletje in zijn zak.

Er stonden inmiddels vier politieauto's en nóg een hulpvoertuig op de parkeerplaats van het station. In de witte tent stelde Harry Jamie voor aan de forensisch patholoog, Clarence Parsons. Dit was een beer van een vent van in de vijftig, met een blozend gezicht en een bloemkoolneus en dito oren. Zijn assistente, Martha, zag er naast hem extra keurig en bedeesd uit. Ze werden in de krappe ruimte bovendien vergezeld van een politieagente in uniform en een wat oudere forensisch fotograaf.

‘Juistem,’ begon dokter Parsons, waarna hij eerst even zijn publiek aankeek en toen zijn blik naar beneden richtte, op de lede-

maten, de romp en het hoofd van de overledene. De verschillende lichaamsdelen waren ruwweg op de juiste plek gelegd, zodat de jongen hen nu liggend op zijn rug blanco aanstaarde, met de gescheurde plastic zak nog steeds om zijn hoofd. 'Het eerste wat me opvalt, is met welke precisie en hoe keurig de ledematen zijn gescheiden van het lichaam. Ik zal hem natuurlijk nog naar het mortuarium laten overbrengen en daar intensiever onderzoeken, maar ik zie nu al dat dit met een beenderzaag is gedaan.'

'Zo'n zaag die jij zelf ook gebruikt?' vroeg Harry.

'Ja. Want kijk, waar de ledematen eraf zijn gesneden, ziet het er heel netjes uit. Er zijn geen scherfjes van het bot afgebroken, noch is het vlees rafelig of zijn er stukken gescheurd door gebruik van een mes of lintzaag.'

De geur van alcohol walmde intussen uit dokter Parsons' poriën en vermengde zich met de stank van het lijk. Jamie wierp een korte blik op Harry en de rest. Roken zij die whisky ook? Als dat al zo was, leek niemand daar erg van onder de indruk. Al beantwoordde die jonge politieagente zijn blik nu wel. Haar bruine ogen hielden de zijne even nieuwsgierig vast, waarna ze hem een veelbetekenende blik schonk.

De knieën van dokter Parsons kraakten toen hij weer rechtop kwam. 'Martha, waar is die...' Hij knipte met zijn vingers, maar Martha stond al klaar met een plastic bewijszak. Hij pakte hem van haar aan, hield hem even tegen het licht en draaide zich toen traag naar de anderen toe, om het dramatische effect te versterken. 'Ik heb dit minieme stukje blauw plastic gevonden. Het zat aan zijn rechtersnijtand geplakt.'

Het viel Jamie op dat hij de 'a' van het woord 'plastic' extra lang uitrekte, een deftige en vrij ouderwetse manier van uitspreken. 'Denkt u soms dat hij is verstikt, voordat hij in stukken is gezaagd?' vroeg hij.

Dokter Parsons draaide zich naar hem om en bestudeerde hem even. 'Aha, de nieuwe jongen komt met een vraag. Jazeker,

jongeman. Dat blauwe stukje zou kunnen zijn van de plastic zak die is gebruikt om hem te doen stikken. Toch is er aan zijn gezicht niets te zien wat duidt op verstikking – geen petechiën, puntbloedingen dus. Nee, het gaat om de zak zelf. Zoals jullie zien, is die van vrij stevig plastic en in een bepaalde tint blauw. Wellicht was die zak nog heel toen hij hier werd neergesmeten, waarna de vossen eraan hebben gezeten. Kijk bijvoorbeeld naar de kuitspier van het...’

‘Rechterbeen,’ maakte Martha de zin voor hem af.

‘Ja, het rechterbeen. Bijtsporen. Alsof er iets op een kippenboutje heeft zitten kluiven. Een hondachtige, zou ik gokken... mag ik hopen. Maar dat moet ik dus nog checken.’

‘De stationschef vertelde daarnet dat hij een paar vossen had weggejaagd, die aan die zak zaten te knagen,’ zei de jonge agente.

‘Ja, tegen mij had hij het ook al over vossen,’ zei Jamie.

‘Kijk eens aan, da’s mooi. Dan hoeven we tenminste niet op zoek naar een doorgedraaide kannibaal,’ zei dokter Parsons. ‘Bovendien, zien jullie hoe de zak is dichtgebonden, voordat hij kapot werd gescheurd?’ Hij boog naar voren en voelde even aan de rafelige bovenkant van de zak. Hij was strak dichtgetrokken met een tiwrap.

‘Medisch afval?’ vroeg Harry.

‘Zou kunnen, ja. Geamputeerde ledematen worden in het ziekenhuis altijd in blauwe zakken, gesloten met een tiwrap, in de verbrandingsoven gesmeten. Althans, zo ging het tijdens mijn opleiding.’

‘Het zou dus kunnen gaan om iemand met een medische achtergrond? Gezien die zak en die beenderzaag?’ vroeg Harry door.

‘Tja, dat zul jij moeten uitzoeken, mijn vriend. Eh, wat kan ik je nog meer vertellen, als ik mijn blik hier verder over laat dwaalen? Geen tekenen van intraveneus drugsgebruik, geen andere sporen op de huid. En ik zou zeggen dat deze arme knul pas ná zijn dood in stukken is gezaagd.’

‘Hoe weet u dat zo zeker?’ wilde Jamie weten. De vraag was er al uit voordat hij erover had kunnen nadenken.

Dokter Parsons draaide zich weer naar hem toe. ‘Nou, de volgende keer dat jij bij het mortuarium langswipt, jongeman, zal ik eens proberen je met een beenderzaag in stukken te snijden. Ik durf te wedden dat jij je dan niet mooi stil zult houden. Als het me ook maar enigszins dreigt te gaan lukken, zul jij je als een gek verzetten – waardoor je dus ónder de blauwe plekken, schrammen en striemen zult komen te zitten.’

‘En als hij nou eens is gedrogeerd... en dan – nog levend – in stukken gezaagd?’ vroeg Jamie.

Nu zweeg dokter Parsons even. Hij kon er duidelijk niet tegen dat zijn oordeel in twijfel werd getrokken. ‘Allemachtig, wat een levendige fantasie heb jij. Waar haal je ze toch vandaan, Harry?’

‘Hij is hierheen overgeplaatst vanuit...’ Harry weifelde.

‘Suffolk, sir,’ vulde Jamie aan.

‘Aha, Suffolk. Rare streek: plat, troosteloos, een hoop inteelt...’ reageerde dokter Parsons. Bij dat laatste keek hij Jamie strak aan en liet de opmerking even tussen hen in hangen, hem uitdagend om er weerwoord op te geven. Maar daar waagde Jamie zich maar niet aan, al voelde hij wel dat hij bloosde van schaamte. ‘Jongeman...wat valt je nog meer op aan ons slachtoffer, als je inzoomt op het gezicht?’

Jamie keek naar het losse hoofd. ‘Hij is eh... wit?’ gooide hij er maar uit.

Dokter Parsons grinnikte. ‘Ja, dat zien we allemaal wel. Nee, zijn gezicht is opgezwollen. Het bloed stolt in de uren na de dood, dus als hij pas na zijn overlijden in stukken is gehakt, is er ook veel minder sprake van bloedverlies geweest.’

Overduidelijk tevreden dat hij Jamie eindelijk de mond had weten te snoeren, draaide Parsons zich weer naar Harry toe. ‘Maar ik zal natuurlijk nog meer ontdekken, als ik hem eenmaal in het lab op een sectietafel heb liggen.’

Jamie zag dat Martha subtiel naar haar bovenlip wees.

‘O ja. En deze knaap heeft dus een hazenlip.’

‘Ik geloof dat we dat tegenwoordig liever een “gespleten gehemelte” noemen,’ zei Martha.

‘Een gespleten gehemelte, ja.’ Dokter Parsons zakte weer door zijn knieën en streek de rossige snorharen van de jongen voorzichtig opzij. ‘Niet heel ernstig, en hij heeft er bovendien plastische chirurgie voor ondergaan. En dat hebben ze behoorlijk goed gedaan, moet ik zeggen. Maar dat is wellicht ook de reden dat hij zijn snor heeft laten staan.’

‘Goed. Dit kunnen we allemaal goed gebruiken als startpunt voor de identificatie,’ zei Harry. ‘Dank je zeer, Clarry. En nu zullen we verder rustig afwachten tot je meer voor ons hebt.’

Dokter Parsons knikte. Toen keek hij naar de forensisch fotograaf, die al die tijd geduldig met zijn camera had staan wachten. ‘Oké, ga je gang maar, Macduff.’

De man stapte meteen naar voren en begon erop los te klikken.

Harry keek naar de jonge agente. ‘Trace, kun jij in Jamies auto meerijden en hem de weg naar het bureau wijzen? En misschien kun je hem zelfs zover krijgen dat hij zich even omkleedt?’

‘Ja, baas,’ zei ze.

Jamie merkte tot zijn afkeer dat iedereen ineens naar hem keek en trok het jack boven zijn spijkerbroek en streepjestrui vlug dicht.

3

Toen Jamie onder de forensische tent uit kwam, was hij erg blij met de frisse lucht op de parkeerplaats.

‘Sir, ik ben trouwens agente Tracy Steel,’ zei de jonge vrouw en ze schudde hem de hand. Ze droeg het uniform dat was voorgescreven voor vrouwelijke agenten van de Met Police: een verstevigde zwarte bolhoed, zwarte brogues, een dikke zwarte panty, een zwarte rok en een zwart jasje.

‘Je hoeft me geen “sir” te noemen, hoor. We zijn van dezelfde leeftijd, toch?’

‘Ik ben vijftientwintig.’

‘Dat bedoel ik. Noem me maar gewoon Jamie.’

‘Oké, Jamie. Dan ben ik Tracy. Waar staat je auto?’

Hij wees naar zijn rode Ford Escort en haalde het passagiersportier voor haar van het slot. Toen liep hij om de auto heen naar de chauffeurskant en stapten ze in.

Tracy zette haar hoed af en legde hem tussen haar voeten, naast haar handtas. Het licht viel op haar kastanjebruine haar, dat ze in een keurige paardenstaart droeg.

Jamie startte de motor en keek toen extra goed om zich heen in

de smalle straat, die nu helemaal vol stond met politievoertuigen. Tracy, die merkte hoe voorzichtig hij probeerde weg te rijden, had een snelle tip: 'Als je dokter Parsons' zijspiegels er maar niet af rijdt. Hij heeft ze zelf ook al eens beschadigd.'

'Rijdt hij in het busje van de forensische dienst?' informeerde Jamie, terwijl hij zijn auto keurig in drie keer wist te keren.

Tracy keek hem even van opzij aan. 'Vraag je dat vanwege die sterke whiskygeur die vanochtend van hem af kwam?'

'Was jou dat ook al opgevallen?'

'Opgevallen? Da's een van de slechtst bewaarde geheimen van de Met. Maar hij is een verdomd goede forensisch patholoog.' Ze zweeg even. 'Nou ja, 's ochtends is hij op zijn best. Ik vermoed dat Martha na de lunch wat meer verantwoordelijkheid op haar schouders neemt.'

Het treinstation en de forensische tent werden steeds kleiner in de achteruitkijkspiegel. Jamie zag nog net hoe er een zwarte bodybag het forensisch busje in werd geschoven. Toen hij de hoofdweg op draaide, was die opvallend rustig en hing er een lage mist.

Tracy klikte haar autogordel vast en wreef over een haakje in de linkerknie van haar panty. 'Shit! Ik verslijt het ene paar na het andere. Ik haat dit uniform. Er is een groepje van ons dat daar iets aan probeert te veranderen: dat wij net als de mannen gewoon een broek aan mogen. En wie heeft er verdomme bedacht dat wij zo'n bolhoedje op moeten? We lijken wel Liza Minnelli in *Cabaret*!' zei ze. Toen keek ze naar Jamies trui en spijkerbroek.

'Ik wist helemaal niet dat ik vandaag al aan het werk zou moeten,' verklaarde hij.

'Aha, oké. Dus daarom kwam je opdagen als een soort Dennis the Menace. Harry's woorden, hoor, niet de mijne...'

'Mij was verteld dat ik morgen pas zou beginnen. Ik was letterlijk nog onderweg hierheen, toen...'

'Maak je er maar niet te druk over. Harry blaft wel, maar hij